

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

stærke skal have al retten, og at vi vil ødelægge et humant velfærdssamfund. Nu har vi sagt det nogle gange, men lad mig sige det én gang mere: vi har lavet et præcist forslag, der viser, hvordan man over en årrække kan afskaffe indkomstskatten, og ifølge vort forslag vil der ikke blive tale om afskædigelse af 100.000-200.000 mennesker. Det, der vil ske, er, at der vil være en normal afgang på et sted i retning af en 60.000-70.000 mennesker, og så en mindre afskædigelse. Og det dér med, at den stærke skal have ret, det har vi efterhånden også svaret på så mange gange. Lad mig så sige, at vi ikke vil ødelægge et humant velfærdssamfund, tværtimod. Vi vil afskaffe pestbylterne i dette velfærdssamfund, således at det virkelig bliver et humant velfærdssamfund.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal allerførst meddele, at det radikale venstre vil anbefale, at man stemmer for det forslag til folketingsbeslutning, der foreligger, til fastholdelse af afdæmpningen af stigningstakten i pris-, indtægts- og omkostningsniveauet. Og så har selvfølgelig også jeg nogle få generelle betragtninger at gøre gældende.

Jeg burde nok modstå fristelsen til at komme med en bemærkning til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), men jeg gør det ikke, idet jeg gerne vil sige, at det da er rigtigt, og det ved vi alle, at fremskridtspartiet har fremlagt et forslag om, hvordan man over en årrække kan afskaffe indkomstskatten. Det kunne vi andre også gøre, men det, vi ikke kan, og det, fremskridtspartiet heller ikke kan, er samtidig at sandsynliggøre, hvordan man undgår at slå velfærdssamfundet ihjel. Der er ikke leveret blot skygge af sandsynliggørelse for, at fremskridtspartiet er i stand til at afskaffe henimod 75 pct. af indtægterne og bevare 75 pct. af udgifterne. Selv efter de to år, vi nu har været trænet med fremskridtspartiet, er der ikke ført noget sandsynlighedsbevis for, at den mirakelkur kan gennemføres.

Så vil jeg gerne sige, at det radikale venstre har både før og efter valget i januar peget på behovet for, at der blev indgået et langsigtet politisk forlig, omfattende de væsentligste elementer i den økonomiske

politik. Vi har gjort det med den begrundelse, at kun gennem indgåelse af et forlig så bredt, at et fast flertal i folketinget står bag ved det, var der mulighed for at afskaffe den politiske usikkerhed, som nok er den stærkest virkende enkeltårsag til den usikkerhed, der går igen i samfundet og ikke mindst i erhvervslivet. Vi har nu med interesse noteret, at den modtagelse, forliget har fået i erhvervslivet, næsten entydigt har været en understregning af, at det mest positive i forliget er, at det blev så bredt et forlig, så bredt som 122 af folketingets 179 medlemmer er udtryk for. Vi er altså enige med erhvervslivet i den vurdering, at netop dette brede forlig vil være den største positive enkelthed i den økonomiske politik, der nu er blevet tegnet igennem dette forlig.

Det er klart, at behovet for netop i øjeblikket at gøre noget har været den uventet store arbejdsløshed, og det er også klart, at hovedsigtet i de aktuelle, det vil sige de kortsigtede, bestræbelser har måttet gå ud på at foretage sådanne ting, som man vidste kunne gavne beskæftigelsen. Det siger sig selv, at når det samlede forlig kommer til at omfatte øgede offentlige investeringer på ca. 650 mill. kr. og en øget erhvervsstøtte i milliardbeløb, så vil det gavne beskæftigelsen. Det er indiskutabelt, at disse forslag på kort sigt vil gavne den danske beskæftigelse. Dermed har vi ikke sagt, at beskæftigelseskrisen er løst, for det er den ikke.

Man skal gøre sig fortolig med en første forudsætning for overhovedet at kunne bedømme karakteren af den nuværende krise, at det er en international økonomisk krise, og at det er den værste af den slags, vi har haft siden anden verdenskrig. Det er klart, at når alle andre lande, store som små, har beskæftigelsesproblemer og lav økonomisk aktivitet, så rammer det Danmark. Så længe det er tilfældet, og så længe der er risiko for, at nye olieprisstigninger også vil ramme den danske udenrigshandel, ja, så må man se i øjnene, at der også vedvarende vil være en risiko for beskæftigelsen i Danmark. Men det ændrer intet i den kendsgerning, at øget beskæftigelse vil blive en følge af denne lovgivning.

Netop fordi det, vi kan gøre ved egen indsats, kun er en del, vel en beskeden del, af det samlede beskæftigelsesproblem, og netop fordi det er et led i den internationale